

อิมเอิบใจ

เมื่อพูดถึงเรื่องเล่าเกี่ยวกับการดูแลผู้ป่วย มันอาจจะเขียนร้อยเรียงออกมาเป็นเรื่องราวได้ยาก เพราะในการปฏิบัติหน้าที่ทุกวันก็เป็นการดูแลผู้ป่วยเป็นหลักอยู่แล้ว หากจะหยิบเอาเรื่องใดเรื่องหนึ่งมาเขียนก็คงเป็นเรื่องราวที่ทำให้ฉันรู้สึกมีความสุขอิมเอิบในใจที่ได้มีส่วนช่วยในการดูแลคนไข้แล้วยังช่วยในการบรรเทาความทุกข์ในจิตใจญาติให้คลายลงได้ เหตุการณ์วันนั้นจำได้ว่าฉันปฏิบัติงานอยู่เวรบายงานผู้ป่วยนอกทั่วไป ช่วงเวลา 16.00-20.00 น หลังรับส่งเวรต่อจากเวรเช้าเสร็จ ซึ่งแพทย์เวรบายยังไม่มา สายตาดิฉันได้มองไปเห็นคุณยายท่านหนึ่งซึ่งกำลังนั่งทำสีหน้าเครียด ท่าทางยุกยิก และส่งสายตามองมาที่ดิฉันอยู่เป็นระยะ หลังจากที่ดิฉันได้มองคุณยายอยู่นานพอสมควรจึงได้ตัดสินใจเดินไปสอบถามคุณยายว่า “คุณยายมารอตรวจหรือรอญาติอยู่คะ มีเรื่องอะไรสงสัยถามพยาบาลรีเปล่าคะ เห็นมองหลายครั้งแล้ว ” คุณยายตอบกลับมาด้วยสีหน้ามีความวิตกกังวลว่า “ยายเป็นญาติ มาขอใบส่งตัวไปตามนัด รพ.ศุขย์ แทนสามี ซึ่งเป็นผู้ป่วยติดเตียงที่นอนรออยู่ที่บ้าน ยายมาถึงช้า เป็นช่วงเปลี่ยนเวร มีเจ้าหน้าที่บอกว่าให้รอขอหมอเวรบาย แต่ยายรีบมากเป็นห่วงสามีที่นอนติดเตียง เพราะทิ้งไว้ให้อยู่บ้านคนเดียว ไม่มีญาติคนอื่น ๆ ไม่รู้จะเป็นยังไง เพราะไม่คิดว่าจะใช้เวลานาน” ดิฉันที่ได้ยินและได้เห็นสีหน้าของคุณยายถึงกับน้ำตาคลอ ในความคิดของดิฉันเวลานั้นจะช่วยคุณยายได้อย่างไรดี ถ้าให้ยายมาอีกทีวันหลังก็ต้องเสียเวลา เสียค่าบริการนอกเวลาเพิ่มอีก จังหวะนั้นดิฉันนึกขึ้นได้ว่าพรุ่งนี้ ดิฉันจะมาปฏิบัติหน้าที่ในเวรเช้าวันถัดไปอีกเช่นเคย จึงนึกถึงวิธีการช่วยเหลือคุณยายได้หนึ่งวิธี คือ วันนี้คุณยายกลับบ้านไปก่อน พร้อมทั้งทั้งเอกสารใบนัดของผู้ป่วยไว้ ดิฉันจึงทำหน้าที่ขอใบส่งตัวไปตามนัด กับคุณหมอเวรบายไว้ให้แทน แล้ววันถัดไปให้คุณยายหรือ ญาติ มารับเอกสาร กับดิฉันที่โต๊ะซักประวัติ 3 นะคะ พร้อมทั้งนัดหมายเวลาและจัดการให้คุณยายได้กลับบ้านเพื่อไปดูแลสามีที่ป่วยติดเตียง หลังจากนั้นเมื่อแพทย์เวรบายมา ดิฉันได้ดำเนินการขอใบส่งตัว ไว้ให้เรียบร้อย พร้อมทั้งประทับตราของโรงพยาบาลและแนบใบนัดเรียบร้อย เตรียมพร้อมตามที่ได้บอกกับคุณยาย เช้าวันรุ่งขึ้นดิฉันได้มาปฏิบัติหน้าที่เวรเช้าตามเดิมที่งานผู้ป่วยนอกทั่วไป ในช่วงสายของวันคุณยายมาพบดิฉันตามที่ได้นัดหมายกัน ดิฉันกล่าว “เรียบร้อยเด้อจ้่าคุณยาย พยาบาลปั้มตราโรงพยาบาลแล้วแนบใบนัดให้แล้ว คุณยายเอาไปใช้ได้เลย ” สิ้นเสียงพูดของดิฉัน คุณยาย ยกมือไหว้สูงท่วมศีรษะ กล่าวขอบคุณดิฉัน พร้อมทั้งอวยพร “ขอบคุณเด้อคุณหมอ ที่ช่วยเหลือยาย ขอให้เจริญๆหน้าที่การงาน ครอบครัวเด้อ” ดิฉันที่ได้ยินเช่นนั้นรู้สึกอิมเอิบในใจ แม้เป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยที่ได้ช่วยเหลือให้ผู้รับบริการคลายจากความทุกข์ได้ สิ่งนี้มันทำให้ฉันรู้สึกหัวใจพองโตขึ้นมา มันมีพลังที่ทำให้ดิฉันมีกำลังใจในการก้าวเดิน ปฏิบัติหน้าที่ให้บริการด้วยหัวใจของความเป็นมนุษย์ต่อไป

ศศิกานต์ ส่งสุข (พยาบาลวิชาชีพปฏิบัติการ)